

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Αχ, τόν καυμένο τόν Ρασκάς!... Καλά θά σοῦ τόν διορθώσουμε τώρα! εἶπε ξανά ἡ φωνή τοῦ Κορινιάν.

Καί τὸ πόμολο τῆς πόρτας ἔτριξε.

Ὁ Ρασκάς τινάχτηκε τρομαγμένος καί μὲ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς του ὄρθις ἀπ' τῆ φρίκη.

—Ψῆστε Θεέ! μουρμούρισε μὲ ἀγωνία. Ὁ ἕνας ἀκονίζει τὸ μαχαίρι, γιὰ νὰ μὲ σφάζῃ ὁ ἄλλος! Τὸ ζαλιωμένο θἔλεμμα του ἀναζήτησε καταφύγιο ὀλόγυρά του. Ὁ ἀσπνεὸς ἐχθρὸς του Κορινιάν, ἀσφαλῶς θά τὸν «εμπέρδευε», μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία πού θά τοῦ παρουσιαζόταν... Καί τώρα, ὕστερα ἀπ' τὰ γεγονότα τῆς Βασιλλίης, μάλιστα—τότε πού ἤθελε ὁ Ρασκάς νὰ τὸν κρεμάσῃ—τὸ μῖσος τοῦ ἐχθροῦ του εἶχε γίνῃ πιὸ ἀπόδοιο!

Ἄσφας, ὁ Ρασκάς εἶδε δύο μικρὲς καί χαμηλὲς καλυθοῦλες, ἐκεῖ στὸ βάθος τῆς αἰθῆς. Καί γοργὸς σάν τῆ σκέψι, ἔτρεξε καί γώθηκε μέσα στὴ μιά ἀπὸ κείνες.

Κ' ἦταν καιρός! Γιατί, τῆ στιγμῆ ἐκείνῃ, ἀνοιξε ἡ πορτοῦλα τοῦ διαδρόμου καί θύγηκαν στὴν αἰθῆ ὁ Κορινιάν κι' ὁ Λουμπέν. Ὁ Κορινιάν ἦταν χωρίς τὸ ρῶσο του. Στὸ κοκκαλιάρικο πρόσωπό του ἐξεχώρισε ὁ Ρασκάς μιά θηριώδη κι' αἰμόδιωη λύσσα. Στὸ χέρι του κρατοῦσε σπασμωδικά, ἕνα μακρολεπίου καλοτροχιωμένο μαχαίρι. Καί μούγκριζε ὑπόκοφα ὁ ἀλιτήριος καποῦκνος:

—Μικρὲ μου παληάνθρωπε Ρασκάς, εὐκαιρία νὰ σὲ διορθώσω τώρα!

Ἀποθλακωμένος ὁ Ρασκάς, μὲ βουητὸ στ' αὐτιά του καί νοιώθοντας τὸ μυαλό του νὰ γυρίζῃ σάν σφοῦρα, ἔμεινε λίγες στιγμὲς στὰ σύνορα τῆς Φρίκης καί τῆς Τρέλλας... Ἀπ' τὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ καταφυγίου του, παρακολουθοῦσε στὸ πρόσωπο τοῦ ἐχθροῦ του Κορινιάν, ὅλες τῆς φάσεις τῆς θηριωδίας καί τῆς αἰμβωρίας!...

Κι' ὁ Κορινιάν πλησίαζε, μὲ τὸ μαχαίρι στὴ σφιχτὴ του χούφα!...

Κι' ὁ Ρασκάς χωνόταν ὅσο μποροῦσε πιὸ βαθειά, μέσα στὴ θρωμερή καί σκοτεινὴ καί χαμηλὴ ἐκείνῃ καλυθοῦλα...

Ξαφνικά, χάθηκε ὁ Κορινιάν!

Ξαφνικά ἐπίσης, σταμάτησε ἡ καρδιά τοῦ ἐξάλλου Ρασκάς νὰ χτυπά!

Καί πῶς ξαφνικά ἀκόμη, ἀκούστηκε στὴν πλαγιὴν καλυθοῦλα—μιά τρομερὴ, διαπεραστικὴ, δεισιτάτη καί σπαραχτικὴ κραυγὴ!...

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ ἔγινε ροχαλτὴ ἀγωνίας ὕστερα, κάτῃ σάν βογγητὸ ἐτοιμοθανάτου καί κατόπιν ἀπόλυτῆ ἡσυχίας!

Κι' ἄκουσε τότε ὁ ξετρελλαμένος Ρασκάς τὸν Κορινιάν νὰ λὲη στὸν Λουμπέν:

—Τώρα, θά ἀλλάξω τὸν μισὸ Ρασκάς, γιὰ τὸ μοναστήρι. Καί τὸν ἄλλο μισὸ θά μοῦ τὸν κρατήσῃς ἐδῶ στὸ πανδοχεῖο, γιὰ ἐφευρέσια... Ἐνταμεταξὺ, κόψε ἀπ' ἐδῶ ἕνα φιλετάκι καί ψῆσε μου τὸ στη σούβλα!

—Διάβολε! μουρμούρισε ὁ Ρασκάς, μανιωδῶς ἀλλά κι' ἀνακουφισμένος. Αὐτὸς ὁ ἀρχεῖος Κορινιάν, ληάνθρωπος ὁ Λουμπέν, ἔχουν δώσει τ' ὀνομά μου σ' ἕνα γουροῦνι!... Καί γι' αὐτὸ τὸ γουροῦνι μιλῶσαν τόση ὥρα, πρὶν νὰ τὸ σφάζουν!...

Θέλησε τῆ στιγμῆ ἐκείνῃ, ἐξάλλος ἀπ' τῆ λύσσα του, ν' ἀψηφήσῃ τὸ καλοτροχιωμένο μαχαίρι τοῦ Κορινιάν καί νὰ πεταχτῆ ἔξω ἀπ' τὴν καλυθοῦλα του. Ποδοῦσε τώρα ὁ Ρασκάς, νὰ πιάσῃ τὸ κεφάλι τοῦ μοητοῦ καποῦκνῆου καί νὰ τὸ βυθίσῃ μέσα στὸ ζεστὸ ἀκόμη αἷμα τοῦ σφαγμένου χορῶ.

Καί θά πραγματοποιοῦσε ἀσφαλῶς τὸ παράφορο αὐτὸ κίνημά του. Μά τῆ στιγμῆ ἐκείνῃ, ἀσφας, ἀνασποκώθηκε ἡ κουστίνια τοῦ παραθύρου κι' ὁ Ρασκάς ἐξεχώρισε ἑμμέσως—μέσα στὸ μισοφωτισμένο ἀντικρινὸ τοῦ δωμάτιο—τὸν Μπλουῦ, τὸν Τραγκαθῆλ καί τὸν Μονταριόλ!

—Διάβολε!... Αὐτοὶ λοιπὸν περίμεναν τὸν κόμητα ντὲ Μπλουῦ; ψιθύρισε γεμάτος γὰρ ὁ κατὰσκηπος.

Καί δὲν κινήθηκε ἀπ' τῆ θέσι του. Ἀνέβαλε γιὰ ἄλλοτε τὴν ἐκδίκησὶ του ἐναντίον τοῦ Κορινιάν. Καί ζαρωμένος στὴν κρύπτη του πῶ καλὰ, περίμενε νὰ φύγουν ἀπ' τὴν αἰθῆ ὁ καποῦκνος κι' ὁ Λουμπέν.

Μόλις ἐξαφανίστηκαν κι' ἐκείνοι, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς στιγμὲς, ὁ Ρασκάς πετάχτηκε ἔξω ἀπ' τῆ χαμηλὴ καλυθοῦλα του. Τεντώθηκε κι' ἀνακαλύστηκε, γιὰ νὰ ξεμυοδιάσῃ ἀπ' τὸ ζαρωμά του ἐκεῖ μέσα. Ὑστερα, καί μὲ τῆ γρηγορότητα τῶν μοχηρῶν ὅταν πρόκειται νὰ θλάουν κανέναν, ἔτρεξε διασπικὰ στὴν αἰθουσα τοῦ πανδοχεῖου. Πλησίασε μὲ προφύλαξι τὸν Σαμπριάκ καί τοῦ ψιθύρισε:

Κύριε θαρῶνε, αὐτὴ τῆ στιγμῆ κρατᾶτε στὰ χέρια σας τῆ ζωὴ τοῦ ὄβριστοῦ σας!... Βοιάκεται στὸ πλαιῖο δωματίου, μὲ δύο ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ κράτους ἄτομα... Τὰ ἄτομα αὐτά, ἔχει διατάξει ὁ ἐκλαμπρότατος καρδιωλλῶς νὰ συλ- ληφθοῦν, καί νὰ κρεμαστοῦν!... Κι' ἐπειδὴ εἶνε μαζὺ τους ὁ κόμης, ἄρα εἶνε συνένογος τους κι' αὐτὸς καί συνεπῶς θά κρεμαστῆ κι' αὐτὸς ἐπίσης!

—Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ ὁ δύο ἄνθρωποι, οἱ ἐπικίνδυνοι γιὰ τὸ κράτος; ρώτησε ὁ Σαμπριάκ οκισιάντας.

—Ὁ ἕνας εἶνε ὁ Μονταριόλ... Ἐδεῖρε στὴν Ἀκαδημία τῆς Ὀ- λασκίας τῶν «Καλῶν Παιδῶν» τοὺς ἀστυνομικοὺς, πού ἔστει- λε ὁ κύριος ἀνσκητὴς ἐκεῖ, γιὰ νὰ κάνουν ἔρευνα!... ἔξηγησε ναυπλόσφωνα πάλι ὁ Ρασκάς. Κι' ὁ ἄλλος... ὁ ἄλλος... Ὁ, ὁ ἄλλος εἶνε ἐκεῖνος πού σὰν φιλοδῶρησε μὲ μιά τρομερὴ σπα- ρία, παίρνοντας ὕστερα τὸ δνομά σας γιὰ νὰ παρουσιαστῆ στὸν ἐκλαμπρότατο καρδιῶν...

—Ὁ Τραγκαθῆλ! οὐδίασε ἑξάλλος ὁ Σαμπριάκ καί τινά- χτηκε ὀρθὸς ἀπ' τὸ κάθισμά του.

Ἐσφίξε νευρικά τῆ λαθετὸ τοῦ σπαθιοῦ τῆς κ' ἡ καρδιά του γενεπλιζε ἀπὸ ωιδνεϊκες κι' αἰμόδιμες διαθέσεις.

Ἦταν γενναῖος πραγματικά, ὅσο κι' ἀλιτήριος, ὁ Σαμπριάκ. Κι' ἂν εἶνε κτρινίσιο πῶν στὸ ἀντίκροσμα τοῦ Μπλουῦ, δὲν εἶχε φοβηθῆ τὸ σπαθῆ του, ἀλλά τὰ λόγια του πού θά ξεστῆμι- ζε ἐκεῖνος. Κι' ἔσα θά φώναζε ὁ Μπλουῦ, δὲν θ' ἦσαν καθόλου καλκευτικά γιὰ τὸν ἔλεινοῦ κ' ὑπόπτο παρελθόντος θαρῶνο μα!

—Στὸ διάολο νὰ πᾶν ὁ Μονταριόλ! μούγκρισε ὑπόκοφα ὁ θαρῶνος ντὲ Σαμπριάκ. Δὲν ἔγω τίποτε μαζὺ του... Ἄλλὰ τὸν ἄλλοις ἂν ἄνοιξις, ἂν τοῦς σπυθίλῃς ἀμειλιχτα!

Κι' ἔκανε ἕνα θῆμα νὰ οἰχτῆ πρὸς τὰ κεῖ.

—Πῶ! πᾶτε; ρώτησε ὁ Ρασκάς, συνκοσπῶντας τὸν ἀπ' τὸ μα- νίκι. Σκεθῆκατε ἄτι εἶνε τρεῖς κ' εἶστε ἕνας;

—Ἄς εἶνε καί δέκα!

—Ναί, μὰ μονῶνος του ὁ Τραγκαθῆλ ἀρῆζει γιὰ δώδεκα! Ἐμ- νῆσε ὁ φόνιμος Ρασκάς. Ὅσο κι' ἂν λάβατε πῆσα τοῦ σπα- θιοῦ του, ἀπ' τὴν πληνὴ πού σας φιλοδῶρησε, πάλι δὲν τὸν ἐέ- ρετε καλά!... Τραγκαθῆλ σπυθίσε ἀδάστατος σατανῆς καί τὴν τρένονον ἄλλοι πολὺ πῶ δυνατοὶ εἰσεμόγοι ἀπὸ σῆς, κύριε θαρῶνε!

Ὁ Σαμπριάκ κασοῦφιασε, στέναξε ἀπὸ φθόνο κι' ἔχασε πάλι στὴ θήκη του τὸ μισοθαλωμένο σχεδὸν σπαθῆ του.

—Θὰ πεταχτῶ νὰ ζητήσω πέντε ὡς ἔξη λογοφόρους, γιὰ ἐνίσχυσι! μουρμούρισε σκεπτικὸς κατόπι.

—Ζήτηστε τριανταπέντε ὡς τριανταεῖξ, γιὰ μεγαλειετηρ σιγουριά! τὸν συμβούλε- ψε ὁ Ρασκάς.

—Μὴν κουνηθῆς ἀπὸ δῶ! ξαναῖτε ἀπό- τομα ὁ Σαμπριάκ. Ἐσοῦ κι' ὁ Κορινιάν θά ἐπιθλέπετε τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἀντά- τε, δση ὡρα θά λείπω... Κι' ἂν θγοῦν ἐντωμῶδες, θά τοὺς παρακολουθήσετε, θά δῆτε σὲ ποῖο σπῆτι μπήκαν κι' ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο σας θά ρθῆ παρευθὸς νὰ μ' εἰδοποιήσῃ!... Θά εἶμαι ἐδῶ, πάλι!

—Ἐγὼ κι' ὁ Κορινιάν; τραύλισε ὁ Ρα- σκάς μηχανικά.

Μά δὲν τοῦ δόθηκε ἀπάντησις, γιαιτὶ ὁ Σαμπριάκ εἶχε θγη κιόλας τρεχῶτος ὅσο

δρόμο...

-Και τό ψητό φιλέτο;
-«Ετοιμάζεται, σεβαστέ μου!... Έντωμεταξύ, δοκιμάστε τὰ ώραία αυτά τηγαητά παιδάκια!

Ο Ρασκάς ξαφνιάστηκε ακούγοντας τὸν ἐνδιαφέροντα αὐτὸν διάλογο. Γύρισε τὸ κεφάλι τὸ ἀπότομα. Κ' εἶπε, σ' ἕνα κοντινὸ τραπέζι κὶ τὸν Κορινιάν, ρασοφορεμὸν πάλι τώρα, νάχη μπροστά τὸν ώραία φαγητά καὶ ἕνα πελώριο μπουκάλι κρασιὸ ἐκλεκτό. Καὶ σὰν νὰ μὴν τὸ ἔφταναν τὰ δνειρῶδη ἐκείνα φαγητά, ὁ Λουμπέν ἀκούησε μπροστά του—σὲ μιά πιπέλλα μέσα—ἕνα δνειρωδέστατο χοιρινὸ πλεύρο, τηγαητό μὲ σάλτσα!

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ἐπίσης ὄλα αὐτά, «ετοιμαζόταν» ἐντωμεταξύ κ' ἕνα ὀρεκτικώτατο ψητό φιλέτο!

Ο Ρασκάς κόντευε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὰ ἐξῆς θίαια συναισθημάτα, τὰ ὁποῖα ἀλλοχτυπιόντουσαν στὴν ψυχὴ του σὰν λυσασομένα, μόλις ἀντίκρισε τὸν καπουκίνο καὶ τὰ λουκούεια φαγητά του: Κόντευε δηλαδὴ νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ μῖσος, ἀπὸ λαίμαργια, ἀπὸ φθόνο, ἀπὸ πείνα, ἀπὸ ἀγανάκτησι, ἀπὸ δίψα κρασιού, ἀπὸ...
-Κόπιασε νὰ τοιμηθῆς κ' εὖ ἔνα μὲξεδάκι, ἀπ' τὸν τηγαητό συνονομάτό σου! τοῦ εἶπε μὲ σαρκαστικὸ ὕφος ὁ Κορινιάν, δείχνοντας τὸν τὰ χοιρινὰ «παιδάκια» καὶ διακόπτοντάς του ἔτσι τὴ θύελλα τῶν σκεμνῶν του.

-Ε; ρώτησε ὁ Ρασκάς σὸν ἠλιθίος, ζυμῶντας καὶ καταβαλινώντας ἀπ' τὴ ὕψη τῆς μονίας του στὴ χυδαία πεζότητα τῆς λαίμαργίας.

-Σοῦ εἶπα νὰ κοπιᾶς πρὸς τὰ δῶ! ἔπαρέλαβε ὁ Κορινιάν, δείχνοντας τὸν θεοὶ σὸ τραπέζι του.

Ο Ρασκάς, ἀναγαλλιάζοντας ἀπ' τὴ γενναίφρονα αὐτὴ χειρονομία τοῦ καπουκίνο, ἀλλὰ καὶ ὀψωπισαμένος, πλησίασε διστακτικά καὶ κῆσιζε διστακτικώτερα σὸ τραπέζι τοῦ κατακόπου.

-Τάκουσα ὄλα ! συνέχισε ὁ Κορινιάν μὲ ὕφος ἀφέλες, θέλοντας νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνη στὸν μισητὸ ἀντίζηλό του. Ποῦπει νὰ ποσοέγουμε, πότε θὰ θνοῦν αὐτοὶ οἱ τοῖς ἀπ' τὸ δωματίο ἐκεῖνο!... Κ' ἔσο νὰ γυρίσῃ ὁ κύριος ντὲ Σαμπριὰκ μὲ τίς ἐπιφρονίας του, εἰςτ' ἄε ριχτοῦμε στὰ ψαγιά καὶ στὰ παιδάκια!

Ύστερα ἀπὸ αὐτά, τὰ ἐκλεκτά φαγητά τοῦς σεβήρισαν μὲ θαυμασσία διελέγτα, ἢ ὁποῖα πασ' ὄλινο νὰ τοῦς σιμωλιώσῃ: Τόσο πολὺ ἦταν θαυμασσία καὶ μὲ τόσο πρόσχαρη δρεξί τὴν καταβόδησαν!

-Σήμερα πληρώνω ἐνὸ ! εἶπε ὁ Κορινιάν, ρουμῶντας «μὰ καὶ κάτω» τὰ ἔβρωιο πηπίο. Κοίτια μονάχα, πὸ ἔν μὲς σεβῆρουν τὰ κούτσια!.. Αὐτὴ ἢ καταρραμένη κυρὰ-Ὀ'δῶτο, θὰ τὰ ἀπασχολῆ ὄλα στὴ μαγειρεῖο, φανταί!... «Ε. Λουμπέν!...
-Διατᾶξε, σεβαστέ μου! φώναξε ἐκεῖνος ἀπὸ μακριὰ, ἐνὸ ὁ Ρασκάς μελαγχολοῦσε ἄεφανα σὸ ἄκουμα τοῦ δνδματος αὐτοῦ.

-Τι γίνεται τελοσπάντων, ἐκεῖνο τὸ ψητό; Ξαναῖτε ὁ Κορινιάν.

-Σεβαστέ μου, ἔφτασεεε! Ξεφώνισε θριαμβευτικά ὁ Λουμπέν. Πραγματικά, «ἔφτασεεε» τὸ ὑπέρογο χοιρινὸ φιλέτο, ροδοκόκκινο κ' ἀρωματικώτατο. Ἀφοῦ τὸ ἀκούμπησε σὸ τραπέζι ὁ Λουμπέν, ἀποτραβήχτηκε παράμερα χωρὶς νὰ ξεκολλᾶ τὰ μάτια του ἀπ' τὸν Ρασκάς.

Ο Κορινιάν ἔκοψε μιά φέτα ἀπ' τὸ ψητό καὶ τὴν ἔβαλε σὸ πιάτο τοῦ Ρασκάς, «ἔπειτα πήρε κ' αὐτὸς μιά φέτα κ' ἔρχισε νὰ τὴν τρώῃ, μουγκρίζοντας:
-Ἐἴσοχο!... Ἀνασταίνει καὶ πεθαμμένους, αὐτὸ τὸ ἀφιλότιμο ψητό!... Μὰ φάτε λοιπόν, γρυσέ ἰου Ρασκάς!... Ριντήστε του, μασηστε τὸ μανιωδῶς καὶ θὰ μοῦ πῆτε ὕστερα τί εἶδους ἀμβροσία τρώτε!

Ο Λουμπέν εἰμπηξε ἄεφανα ἀσυγκράτητα γέλια. Μὰ ὁ Κορινιάν νόμισε ἀπότομα κ' ἰτοῦκλεισε τὸ μάτι.
Ο Ρασκάς ἔμωξ ἀντελήθηθῃ τὸ νῆμιθιο αὐτό. Σκούνησε μακριὰ τὸ πιάτο μὲ τὸ φιλέτο κ' εἶπε ἀποφασιστικά:
-Πολὺ ὕποπτι μοῦ φαίνεται αὐτὴ ἢ ἀμβροσία, πὸς δῖσθολο τὴν εἶπεε!... Καὶ δὲν θὰ τὴ δοκιμάσω, μὰ τὴν πίστι μου!

-Γιατί; Ξεφώνισαν σὸν περισσωμένο ὁ Κορινιάν κ' ὁ Λουμπέν.
-Γιατί τὸ κρέας τοῦ ψητοῦ αὐτοῦ, θρωμαίει!... Εἶνε ὀλόκληρο, σπῆλλα κ' ἄβδια!..

Κ' ὁ Ρασκάς ἔδωνε νὰ κινῶντῃ Ἐσάνικα.

Ο Κορινιάν κ' ὁ Λουμπέν ἀλλοχτυπῶντῃσαν μὲ ἀπορία.

-Μὰ τί λέε; μουρούρησε ὁ Κορινιάν. Πὸς σοδρε καὶ λέε θρώμο, τὸ ὑπέρογο αὐτὸ κρέας;

-Μὰ, Χριστιανέ μου, ἀφοῦ τὸ γουρὺνι ποδσοφᾶζαν ὀνομαζόταν «Κ'ορινιά», μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε θρώμικο τὸ κρέας του; σάρκασα μὲ ἀνυπόφορη εὐθυμία ὁ Ρασκάς.

Ἄχ, αὐτὸ τὸ τερατῶδες ἔκτρομα, αὐτὸς ὁ ἄχωνετος Ρασκάς, θριάμβευε τώρα!... Εἶχε πληρώσει καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα, τίς προηγόμενες εἰρωνεῖες τοῦ Κορινιάν, καθὼς καὶ τοῦς προηγούμενους τρόμους του, ἐκεῖ κάτω στὴν αὐλή!

Ο καπουκίνος ἐνωῖωσε τὰ μωατὰ του νὰ σαλεύουν ἀπὸ ἀνέκφραστη λύσσα κ' ἀπὸ μῖσος ὄγριο κατὰ τὸ ἀντίζηλό του. Χούφτωσε ἕνα μπουκάλι κρασιὸ ἀδειανὸ κ' ἔτοιμαζόταν νὰ τὸ σφενδονίσῃ κατὰ τὸ κεφάλι τοῦ Ρασκάς. Ἀλλὰ μιά πὸρτὰ ἀνοιχτικὴ τῆ στιγμῆ αὐτῆ στὸ θάθος τῆς αἰθούσης καὶ σὸ κατῶφλι τῆς φάνηκαν ὁ Μπλουῦ, ὁ Τραγκαθέλ κ' ὁ Μονταριόλ.

-Ἄσε ἦσογο τὸ μπουκάλι κ' ἔχε τὸ νοῦ σου! συμβούλεψε φρόνιμα τὸν ἀβρισμένο καπουκίνο ὁ Ρασκάς, σκύβοντας κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ κάνοντας πὸς ψάχνει.

Ο Κορινιάν συμμορφώθηκε ἀμέσως, χαμηλώνοντας τὴν κουκούλα του ὡς τὰ μάτια.

Οἱ τρεῖς νέοι διάσχισαν ἀτάραγα τὴν αἶθουσα, χωρὶς νὰ φανῶν πὸς πρόσεξαν τοῦς δυὸ κατασκόπους. «Ἐπειτα βῆγχαν σὸ δρόμο.

-Μπρός, κ' ἀπὸ κοντά τους! μουρούρησε ὁ Κορινιάν.

Οἱ δυὸ κατασκόποι σηκώθηκαν καὶ παρακολοῦθησαν κρυφὰ τοῦς τρεῖς νέους. Ἐκείνοι διάσχισαν τὴν ὁδὸ Σαινταβουάν, μὲ ἦσογο θῆμα, ἐνὸ ἀπ' τὴν πλαγία ἐδὸ Ὑαλικῶν ξεπρόβαλλε ὁ Σαμπριὰκ ἄεφανα, μὲ καμιαία ἐκκοσιπενταριά λογοφύρουσ.

Ο Κορινιάν τὸ ἐγένειε μὲ σμιασία κ' ὁ Σαμπριὰκ τῶνε τὸ θῆμα του καθὼς εἶδε ἀπὸ μακριὰ τοῦς τρεῖς ἔχθρους του.

Ἐκείνοι ἄκουσαν τὴ φασαρία πῶς του, μὰ περιορίστηκαν νὰ δῖσαν τὸν θηματισμὸ τους, δίχως νὰ στρέψουν τὸ κεφάλι:

-Αὐτὸς ὁ Σαμπριὰκ εἶνε κτήνος τοῦ δῖσθόλου! μουρούρηξε συγχρόνως ἡσχα ὁ Μπλουῦ στὸς φίλους του. Μὲ ὄενα ἐνοεῖται τᾶχει πὸ πολὺ, Τραγκαθέλ!... Γ' αὐτό, μόλις θὰ στρίψουμε τώρα τὴν ὁδὸ τῶν Ἐτσάρων Γυῶν, κάνε μερικά σέβλια πηδήματα καὶ πῆγαινε νὰ ζωῆς σὸ σπῆτι μου... Ἐκεῖ περιμένε με... Γιατί, ἐγὼ κ' ὁ κύριος Μονταριόλ ἀπ' ἐδῶ, θὰ ἀπασχολῆσουμε λιγάκι μὲ τὰ σταθιά ἔμωξ αὐτοῦς τοῦς παλληκαράδες τοῦ καρδιναλίου!

-Ἀγαπητέ μου κόμη, διαμαρτυρήθηκε ζωηρὰ ὁ Τραγκαθέλ, εἶνε πολὺ ἐυγενικό αὐτὸ ἐκ μέρους σας, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν...

-Τραγκαθέλ! διέκοψε ψυχρὰ κ' ἔντονα ὁ Μπλουῦ. Ἄν δὲν ὑπακούετε στὴ στιγμῆ, γυρίζω ἀμέσως τώρα, ριχνομα μονάγος μου ἐπάνω σ' αὐτοῦς τοῦς παλληκαθρώπους καὶ σκοτόνομαι!

Πράγματι ὁ Μπλουῦ, ἔκανε μερικά θῆματα πῶς καὶ στάθηκε ἀπειλητικός, μὲ τὸ χέρι στὴ λαθὴ τοῦ σπαθιοῦ του.

-Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο, βέβαια! πρόσθεσε ἀποφασιστικά ὁ Μονταριόλ.

-Θὰ ὑπακούω! μουρούρησε κατασκευκινημένος ὁ Τραγκαθέλ. Σὰς ὀρκίζομαι ὄμως, σὸ δῖλο τῆς τιμῆς μου καὶ στῆς ψυχῆς τῶν νονῶν μου καὶ τὸ δασκάλου μου Μπασιθιλά, γιὰ τὸ ἐξῆς: Ὅτι ἂν σκοταθῆτε, ὑπερασπιζόντας με, θὰ τρέξω νὰ θρω τὸν καρδιναλίο καὶ θὰ τοῦ πῶ : Ἀφοῦ ἐκεῖνοῦ πέθαναν, πάστε μου τὸ κεφάλι!

Ἄλληλοκυττάχοντας μὲ λαχτάρα κ' οἱ τρεῖς τοῦς: Ἦσαν ἀληθινοὶ φίλοι!...

Ἐκεῖ πὸ πέρα, στὴν ὁδὸ τῶν Ἐτσάρων Γυῶν κ' ἀντίκριε στοῦς κῆπους τοῦ μενάσσο ντὲ Γκιζ, θισακόταν ἕνα ἄνοιχτικό μὰ παυπάλοιο σπῆτι. Ἦταν γτισμένο ἀπ' τὸν καιρὸ ἄκλυη τοῦ θασ' ἡλῆος Φαγκαῖσκου Α' κ' ἦταν τὸ μένισσο τῶν κοιμητῶν ντὲ Μπλουῦ. Αὐτὸ εἶνε ἀπομεινε τόσα στὸν κούματ μαε, σπὸ πλῆ τὴν περασμένη λαυπατὰ περιουσία τῆς πὸ λαμπρῆς καὶ καλαιᾶς οἰκονομείας του.

Στὸ ἀνοιχτικό αὐτὸ σπῆτι ζωῶσε μοναχικὴ κ' ἦσκειν ζωὴ ὁ κύριος ντὲ Μπλουῦ. Εἶχε ἕναν μονῶνον ὕποπτη, δνῆσιτι. Πασιάνδων καὶ διὸ φίλους πιστοὺς κ' ἀποσιωμένους: τὸν Τραγκαθέλ πῶτα καὶ τὸν ὄπακοιο Μονταριόλ κατόπι.

Οἱ τοῖς κυνηγιῶνο ἄλλοι θισικῶντῃσαν πῶτα πὸ πολὺ κοντὰ στὸ μένισσο ντὲ Γκιζ. Πῶτα τοῦς ἀνηχοῖσαν τώρα τὰ τρεχᾶτα θῆματα ἦεε ἐνοπλῆς περιᾶλοιο.

-Σταθῆτε λοιπόν, σταθῆτε! ὀβρῆλαξε τώρα ἐσιπῶ τοῦς ὁ Σαμπριὰκ.

Ο Μπλουῦ κ' ὁ Μονταριόλ τράβηξαν τὰ σταθιά τοῦς καὶ

Ο Μπλουῦ ἔκανε μερικά θῆματα πῶτα καὶ στάθηκε ἀπειλητικός, μὲ τὸ χέρι στὴ λαθὴ τοῦ σπαθιοῦ του...

φώναξαν:

—Μά τί κάθεται εσύ, Τραγκαβέλ; Φύγε!... Φύγε, εσο είνε καιρός άκόμα!

—Πιστεύεις, άγαπητέ μου κόμη, ότι πήρα στα σοβαρά τις προσηυμένες απαίτητές σου; είπε γαλήνια ο Τραγκαβέλ, τραβώντας το σπαθί του.

—Γιά τ' όνομα του Θεού, διδάσκαλε! Ξεφώνισε έντρομος ο Μονταριόλ. Φύγετε, λοιπόν!

Συγχρόνως οί λογχοφόροι έτρεχαν και τους κύκλωναν από παντού.

Σκοπι τοποθετήθηκαν επίσης στις γωνίες του δρόμου...

Άγωνιώδης σιγαλιά άπλωνόταν τώρα γύρω. Μιά σιγαλιά που την διέκοπε μονάχα το δαιμονισμένο τρέξιμο των ένόμων έκείνων ανθρώπων. Στα παράθυρα των σπιτιών γύρω, φάνηκαν άρκετα τρομαγμένα πρόσωπα. Κι' άρκετά επίσης ζευγάρια τρομαγμένων παιτών προσηλώθηκαν με λαχτάρα και συμπάθεια στο σύμπλεγμα των τριών άδελφωμένων φίλων: Βουβοί, με γυνά τά σπαθιά τους, άποφασισμένοι να σκοτωθούν κ' οι τρεις ή να σωθούν κ' οι τρεις, προκάλυψαν τόν θαυμασμό κ' έκαναν τις φυγές των έντρομων γειτόνων να λαχταρούν από συμπάθεια γι' αυτούς!

—Έν όνόματι του βασιλέως, παραδώστε τά σπαθιά σας! Θρυχήθηκε ο Σαμπριάκ, γνέφοντας στους άκολουθους του να σταματήσουν.

Ο κόμης ντε Μπλου, φώναξε ψυχρά: —Κύριε ντε Σαμπριάκ, τά συγκαληθιά μου... Άλλάζοντας διαμονή, άλλάξατε κ' επάγγελμα... Στο Άνζού, ληστεύατε συχνά τους διαβάτες σε καιμιά έξοχική έρημοσιπιά... Στο Πασιί, θλέτω ότι προθιθατάχκατε σε κατάσκοπο!

—Πιάστε τούς! φώναξε κατακόκκινος ο θαρδώς.

—Ευκόλωτος να τό πήε παρά να γίνη, μά την πσιτ μου! σάρκασε ο Μονταριόλ.

Οί λογχοφόροι ώρμησαν. Τά σπαθιά τους άντιμεταπίστηκαν με τέχνη άδασπη, άπ' τά σπαθιά των τριών φίλων. Κραυγές πόνου και φρικώδεις θλαστήμιες τάραξαν την άτμόσφαιρα. Οί διαβάτες τασκίζόντουσαν να γυθούν τρέχοντας στα πλαϊνά σίγουρα δρομάκια. Κ' οί τρεις φίλοι, με τή φλόνα στα μάτια και με τή σιγουριά και την επιδεξιότητα στα γένια δαιμόνιουσαν άποτελεσματικά σπέρνοντας τόν πλακοστρωμένο δόδιο μ' αϊματόφυτρα κοκκιά λογχοφόρων.

—Άν σκοτωθώ και ζήσετε έσειε, άκούστε τί θα κάνετε! μουρμούριζε ο κόμης ντε Μπλου στον πλαινό του Τραγκαβέλ, δίχως να ζεχνούν ώστόσο ούτε στιγμή να μοιράζουν δεξιά κ' άριστερά σπαθίε καρποφόρες.

—Είμαι δίλος αούτιά, κόμη! άπάντησε ο Τραγκαβέλ. Μιλάτε κ' άκούω!

—Λοιπόν, θα πάτε στο σπίτι μου... Θα βρήςτε τό γραφείο τής κρεθθατοκάμαρας μου... Και στο άριστερό συρτάρι του ύπάρχει τό γράμμα πού...

—Τό γράμμα; ούρλιαξε άσυγκράτητος ο Τραγκαβέλ. Πάλι γράμμα μπάνιε στη μέση! Τελοςπάντων, λέγε...

Ο Μπλου δέν βρήκε καιρό ν' άπαντήση. Οί λογχοφόροι, θάζοντας πρόχυμα τά νεκρά κορμιά των συρτάρων τους, είχαν κυκλώσει στενά από παντού, τους τρεις φίλους.

—Απάνω τους!... Χτυπάτε τους! μουγκρίασε τώρα ο Τραγκαβέλ.

Τά σπαθιά και των τριών τους, άχνίζοντας άπ' τό ζεστό αίμα, σκροπόσαν άσπρασιατά τόν θάνατο γύρω τους. Μιά διεξοδος άνοιχτηκε ανάμεσα στο σύμπλεγμα πλθώς των ζαλιωμένων κ' έντρομων άπ' τή φθορά λογχοφόρων. Οί τρεις φίλοι πήδησαν προς τά κει με σβελτάδα. Και θβάνοντας σ' έναν τοίχο, έπιτέλους, έσπρηναν πιά άγριωπιό ένάντιον τής πολυάριθμης άκόμη περιπόλου: Είχαν κατορθώσει τώρα να έξασφαλίσουν τουλάχιστον τίς ράγες τους!

—Έφοδος! φώναξαν ο Ρασκάς κ' ο Κορινιάς.

—Δέν θ' άνθέξουν! έλλο! πρόσθεσε κ' ο Σαμπριάκ, δίνοντας κουράγιο στους άνδρες του.

Μιά σύρραξι άπερίγραπτη άκολουθήσε. Σύγχυσις, αίμα, κραυγές, σπαθίε, γυδαίοτα κ' άγριο θρσιόδι. Κ' ή σύγχυσις έγινε σωστό παιδαίωμα, όταν στον δμίλο των συμπλεκόμενων προσετέθησαν και κίνα-δυό περιπολιε, Έλθετων σωματοφυλάκων του βασιλέως, ή όποιεσ περιούσαν από κει κ' έλκύστηκαν άπ' τή φασαρία.

Ύστερα άπ' τή δυσάρεστη αούτή έπέμβασι και καινούριων έθρων στους προηγούμενους, οι τρεις φίλοι δέν μπόρεσαν πια ν' άνθέξουν. Και χάρισαν. Και σκόρπισαν, καθώς τους συνέπαιρ-

νε δώ κ' έκει ή άνάγκη κ' ή άπαιτήσις τής άμύνης των. Κι' έτσι οί μιν Μπλου και Μονταριόλ σπράχτηκαν προς τά άριστερά, δηλαδή προς την όδό "Άγου Μαρτινού, ο δε Τραγκαβέλ προς τά δεξιά, δηλαδή προς την όδό των "Τεσσαρών Γαιών".

Ο Τραγκαβέλ είχε ζαρώσει τώρα μπρός σε μία μικρή πόρτα τής μάνδρας, ή όποια περιτριγυριζε τόν κήπο του μεγάρου ντε Γκιζ. Είχε ήδη εξαπλώσει άρκετους νεκρούς και τραυματίαις επάνω στο πεζοδρόμιο, με τους τρομερούς γειρισμούς του άνιγκήτου σπαθιού του. Και λαχανιασμένος, καταθραμμένος, αϊμόφυρτος κ' αυτός από άπειρες γρατσουνιές σπαθιών, ή όποιεσ χαράκωναν παντού τό κορμι του, περίμενε...

Περίμενε τους έκθάμβους, μπρός σε μία τόσο πρωτοφανή άνδρεία, αντίπαλου του—έναν λοχία και δεκατέσσερες Έλθετους και λογχοφόρους—να τό έπιτεθούν πρώτοι!

Μά έκείνοι, παραταγμένοι σε λίγα θήματα μακριά του και σε τρόπο ώστε να τό άποκλείσουν κάθε διεξοδο δραπέτευσως, δέν τολμούσαν να όρμησουν. "Ο λοχίας τους τότε, προχώρησε ένα θήμα προς τά εμπρός. Κιόταξε με άνυπόκριτο θαυμασμό τό κατακουρευλισμένο αυτό νεαρό λεοντάρι. Και θιάζοντας τό καπέλλο του με άθελον σεσάμο, τού είπε:

—Κύριε, άγωνιστήκατε λαμπρά μά κ' άρκετά γιά τή τιμή σας... Καιρός είνε τώρα, να φρονίστε λιγάκι και γιά τή ζωή σας!... Παραδώτε μου λοιπόν, σας παρακαλώ, τό σπαθί σας... Κιττάξτε, είμεθα δεκαπέντε, είστε ένας και... πού! δλον τόν πάνο πού θα νιώσω, θα σας έπιτεθώμε και θά σας σκοτώσωμε!

—Αυτούμαι πολύ, λοχία! είπε γαλήνια ο Τραγκαβέλ. Εύχαριστώ γιά τό ενδιαφέρον σας τό ιπποτικό, γιά μένα... Δυστυχώς, τό σπαθί μου μονάχα ο θαυλιεος τής Γαλλίας έχει τό δικαίωμα να τό ζητήση... Και μονάχα σ' αυτόν είμαι ύποχρεωμένος να τό παραδώσω άν μου τό ζητά!

Ο λοχίας, με φανερή θλίψη, έβαλε πάλι τό καπέλλο του κ' έγινε επιτακτικά στους άνδρες του. "Η σύρραξις επαναλήφθηκε, πεισματώδης, άγρία. Έφτασε κ' ο Κορινιάς συγχρόνως, με άλλους έξη ένόμλους. Δυό Έλθετοι και τρεις φρουροί πλήρωσαν με τό αίμα των τόν υπερβολικό των ζήλο. Έσπασε τό σπαθί του Τραγκαβέλ, έπιτέλους. Κ' ήταν γάμος!

Ο Κορινιάς, έξάλλος από άγρια γαρά-θήπιαν αυτούς τόν Τραγκαβέλ κ' όχι ο Ρασκάς!—ώρμησε κατεπάνω του. "Ετσι όμως, με τό κορμι του, προστάτεσε στιγμιαία τόν Τραγκαβέλ, άπ' τις άπειλητικές αιχμές τόσοσ σπαθιών.

Σαφικά, την ΰια στιγμή, ή πόρτα στην όποια στριζόταν ο Τραγκαβέλ, άνοιξε άπότομα. Και Κορινιάς και Τραγκαβέλ γώηχαν στο άνοιγμα τής, καθώς σπρωχόντουσαν άμοιβαία.

Οί λογχοφόροι ώρμησαν να διαβούν κ' αυτοί την πόρτα. Άλλά σταματήσαν έκθαμβοί: Τό θυροφύλλο ένανάλικες βίαια κ' άσπρα-

πια κ' ένας χονδρός σύρτης άκούστηκε ν' άμπαράνη από μέσα την πόρτα!

—Νά τή σπάσωμε!... Νά σπάσωμε την πόρτα! ούρλιαξαν.

—Άλτ! Ξεφώνισε έντρομος ο λοχίας. Είσατε καλά, ή τρελλοθήκατε;... Ξέρετε ότι αούτή ή πόρτα, αούτή ή μάνδρα, αούτος ο κήπος, αούτο τό μέγαρο, είνε του δουκός ντε Γκιζ;... Νά τή σπάσωμε, είπατε;... Μά σε δυό ώρες, κ' έσειε κ' έγώ θα κρεματούμε!... Δέν άστειείσεται ο δουδ!

Τρομαγμένοι οί άνδρες τώρα, άπιστοχώρησαν και χαμήλωσαν τά σπαθιά τους. "Ο λοχίας σκέφθηκε λίγιες στιγμιε με άμυχάνια κ' είπειτα, θρίακοντας την ποδητή λισί, ξεάνητε:

—Καθήστε έδώ τέσσερες-πέντε από σας... Νά έπιβέπετε την πόρτα και τόν μανδρότιγο, μήπως θγη κανένας... "Εσειε οί άλλοι, έλάτε μαζί μου... Θα πάμε στην κυρία είσοδο του μεγάρου και θα ζητήσωμε την άδεια... Κι' άν μας έπιτρέψουν, τότε μπαίνομε στον κήπο, ψάχνομε και παίνομε τόν αντίπαλό μας.

Έτρεξαν στη μεγάλη λαμπρά πύλη του μεγάρου. "Ο λοχίας γύπωσε πολλές φορές έξακολουθητικά τή μεγαλοπρεπεστάτη αούλόπορτα Κανένας όμως δέν φάνηκε να τού άνοιξη. Τό μέγαρο ήταν έρημο...

Ο δυστυχής λοχίας άναγκάστηκε να τριγυρίζη ως τό σκεδύ άπρακτος έξω άπ' τή μάνδρα κ' άπ' τό μέγαρο, έπιτηράντας το. Νύκτωε. "Ηταν φανερό πια πως κ' ο Τραγκαβέλ κ' οί άλλοι ευδ...συνένοιου το (!), θα έβαν πθόσιε έντομασεψύ, από άλλο σημείο τής μάνδρας των άπεράτων έκείνων κήπων. Και θά εβαν έξαφανιστή. (Άκολουθε)

Σκοπι τοποθετήθηκαν τις γωνίες του δρόμου